

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.6.2013
COM(2013) 416 final

2008/0243 (COD)

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**

na podstawie art. 294 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

dotyczący

stanowiska Rady w sprawie przyjęcia wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**

na podstawie art. 294 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

dotyczący

stanowiska Rady w sprawie przyjęcia wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca

1. Przebieg procedury

Data przekazania wniosku do Parlamentu Europejskiego i Rady 6 grudnia 2008 r.
(dokument COM(2008) 820 final/2 - 2008/0243 (COD))

Data wydania opinii przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny oraz Komitet Regionów: Odpowiednio w czerwcu, październiku 2009 r.

Data uchwalenia stanowiska Parlamentu Europejskiego w pierwszym czytaniu: 6 maja 2009 r.

Przewidywana data przyjęcia stanowiska Rady: 7 czerwca 2013 r.
(dokument COM(2008) 820 final/2 - 2008/0243 (COD))

2. Cel wniosku Komisji

Wniosek wprowadza zmiany do rozporządzenia Dublin II z 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego oraz ma na celu poprawę wydajności systemu oraz dopilnowanie, by potrzeby osób wnioskujących o międzynarodową ochronę zostały w kompleksowy sposób zaspokojone zgodnie z procedurą ustalania odpowiedzialności. Ponadto celem wniosku było przeciwdziałanie sytuacjom, w których wywierana jest szczególna presja na możliwości państw członkowskich w zakresie przyjmowania azylantów oraz na ich systemy azylowe, a także przypadkom niedostatecznego poziomu ochrony osób wnioskujących o ochronę międzynarodową.

3. Uwagi dotyczące stanowiska Rady

W grudniu 2008 r. Komisja wprowadziła zmiany do wniosku, w następstwie czego w lipcu 2012 r. współustawodawcy wypracowali wspólne stanowisko na poziomie politycznym w sprawie istotnych części projektu rozporządzenia. Wspólne stanowisko zostało nieformalnie zatwierdzone przez COREPER w dniu 18 lipca 2012 r. oraz przez komisję LIBE w drodze głosowania orientacyjnego w dniu 19 września 2012 r. Co do kwestii aktów delegowanych i

wykonawczych w rozporządzeniu Dublin II, dnia 14 listopada osiągnięte zostało porozumienie polityczne, zaaprobowane przez komisję LIBE w drodze głosowania orientacyjnego w dniu 27 listopada 2012 r.

Dnia 27 listopada COREPER zaakceptował wspólne stanowisko w sprawie całości rozporządzenia Dublin II.

Dnia 30 listopada przewodniczący komisji LIBE skierował pismo do przewodniczącego Rady, oznajmiając, że jeśli Rada ma formalnie przekazać tekst w uzgodnionym brzmieniu podczas zbliżającej się sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego, zaleci on członkom komisji LIBE, a następnie członkom Parlamentu Europejskiego na sesji plenarnej przyjęcie wspólnego stanowiska bez poprawek.

Poniżej przedstawiono zasadnicze różnice między wspólnym stanowiskiem a wnioskiem Komisji z 2008 r.

I. Poprawa wydajności systemu

We wniosku Komisji utrzymano tę samą ogólną zasadę, zgodnie z którą odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na państwie członkowskim, które odegrało największą rolę w umożliwieniu wnioskującemu wjazdu na terytorium państw członkowskich lub pobytu na tym terytorium, z wyjątkami mającymi na celu poszanowanie zasady jedności rodziny. W szczególności określiła w nim terminy składania wniosków o wtórne przejęcie oraz skróciła termin udzielenia odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji. Wprowadziła termin udzielenia odpowiedzi na wnioski motywowane względami humanitarnymi oraz wyjaśniła, że takie wnioski można składać w dowolnym czasie. Doprecyzowała klauzule o wygaśnięciu odpowiedzialności w odniesieniu przede wszystkim do okoliczności, w których klauzule te powinny obowiązywać. Dodała przepisy dotyczące przypadków błędnego przekazania i kosztów przekazania.

Wspólne stanowisko ogranicza możliwość złożenia wniosku ze względów humanitarnych do okresu poprzedzającego pierwszą decyzję odnośnie do istoty sprawy. Zdaniem Komisji zmiana ta zapobiega nadużyciom w postaci ponownie składanego wniosku w przypadku, gdy pierwsza decyzja odnośnie do istoty sprawy jest odmowna. Terminy składania wniosków, udzielania odpowiedzi na wnioski oraz dokonania przekazania zostały skrócone w przypadku osób zatrzymanych na mocy szczególnej podstawy procedury dublińskiej (zob. poniżej lit. c)).

II. Zapewnienie wnioskodawcom większej ochrony w ramach procedury dublińskiej

Wstrzymanie procesu przekazania/ system wczesnego ostrzegania

Wniosek Komisji miał na celu ustanowienie wyjątkowej procedury wstrzymywania procesu przekazywania osób w ramach procedury dublińskiej do danego państwa członkowskiego na okres przejściowy w dwóch konkretnych sytuacjach: w przypadku szczególnej presji oraz w celu dopilnowania, by wszyscy wnioskujący o ochronę międzynarodową mieli zapewniony odpowiedni poziom ochrony we wszystkich państwach członkowskich.

We wspólnym stanowisku nie udziela się poparcia dla wprowadzenia takiego mechanizmu do rozporządzenia Dublin II ze względu na obawy, że mogłoby to stanowić czynnik sprzyjający nielegalnej migracji oraz zachęcać państwa członkowskie do niewywiązywania się ze swoich zobowiązań wynikających z przepisów unijnych.

We wspólnym stanowisku w miejsce przepisów dotyczących wstrzymania procesu przekazania ustanowiono system wczesnego ostrzegania, gotowości i zarządzania kryzysowego. Taki system służy przede wszystkim do wykrywania i rozwiązywania głównych przyczyn problemów, które mogą przerodzić się w kryzysy azylowe. We wspólnym stanowisku stosuje się bardziej konkretne sformułowania dotyczące solidarności i ochrony praw podstawowych. Ponadto wraz z nowym art. 3 ust. 2a zapewnia ono wnioskodawcom poziom ochrony adekwatny do poziomu przewidzianego we wniosku Komisji w sprawie wstrzymania procesu przekazania i tym samym cele tego wniosku zostają spełnione.

Skuteczny środek zaskarżenia przeciwko decyzji o przekazaniu

W obowiązującym rozporządzeniu Dublin II nie ma przepisów dotyczących skutecznego środka zaskarżenia. We wniosku Komisja zaproponowała wprowadzenie do obecnego systemu trzech głównych rozwiązań innowacyjnych: 1. Wprowadzenie prawa do skutecznego sądowego środka zaskarżenia przeciwko decyzji o przekazaniu; 2. Wprowadzenie zasady, zgodnie z którą właściwe organy powinny zbadać z urzędu konieczność wstrzymania wykonania decyzji o przekazaniu, a osoba, której ona dotyczy, musi pozostać na terytorium danego państwa do czasu podjęcia decyzji o konieczności wstrzymania przekazania; 3. Wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym pomoc lub zastępstwo prawne powinny być bezpłatne, jeśli osoba, której decyzja dotyczy, nie jest w stanie pokryć związanych z nią kosztów.

Jeśli chodzi o **skutek zawieszający, wspólne stanowisko przewiduje następujący system opierający się na wariantach:**

- 1) automatyczny skutek zawieszający (w przypadku złożenia odwołania, danej osobie zawsze przyznawane jest prawo do pozostania na danym terytorium do czasu wydania przez sąd orzeczenia w sprawie odwołania);
- 2) automatyczny skutek zawieszający na czas określony (tak samo jak powyżej z tą różnicą, że sąd lub trybunał proszony jest o wydanie orzeczenia, czy wnioskodawca musi pozostać na danym terytorium na czas postępowania odwoławczego, przez z góry ustalony okres; okres ten powinien być odpowiednio długi, by umożliwić dokładne zbadanie wniosku);
- 3) skutek zawieszający na żądanie (zgodnie z którym zawieszenie procesu przekazania nie ma automatycznie zastosowania do wszystkich wnioskodawców odwołujących się od decyzji o przekazaniu, lecz jedynie do tych, którzy o takie zawieszenie wystąpią; W rezultacie proces przekazania wstrzymywany jest na okres, w którym sąd lub trybunał ma orzec w tej sprawie).

Ponadto wprowadzono nowy przepis, który przewiduje, że wnioskodawca nie może zostać przekazany do państwa członkowskiego, w którym istnieje zagrożenie, że jego prawa podstawowe mogą być łamane. Ogólnie rzecz biorąc, cele Komisji zostały zachowane poprzez zagwarantowanie, że w każdym przypadku sąd lub trybunał zbada, czy dana osoba może zostać przekazana, podczas gdy osoba ta pozostaje na danym terytorium.

Jeśli chodzi o bezpłatną pomoc prawną, wspólne stanowisko przewiduje *badanie zasadności* wniosku przez organ administracyjny, czemu towarzyszą dodatkowe środki ochronne na rzecz wnioskodawców, co zasadniczo gwarantuje im prawo odwołania od decyzji odmownej w sprawie bezpłatnej pomocy prawnej przed sądem lub trybunałem.

Komisja jest zdania, że wspomniane środki ochronne są dostateczne, by zapewnić wnioskodawcy odpowiedni poziom skutecznego środka zaskarżenia, nawet jeśli bezpłatna pomoc prawna jest rozpatrywana na żądanie, bowiem wnioskodawca może zawsze odwołać się w sądzie lub trybunałe od decyzji o nieprzyznaniu bezpłatnej pomocy prawnej. Co więcej, badanie zasadności wniosku to ważny czynnik w procesie pomagania państwom członkowskim w unikaniu nadużyć związanych z nieuzasadnionymi wnioskami o nieodpłatną pomoc.

Zatrzymanie

Obecnie nie ma konkretnych przepisów regulujących kwestię zatrzymania osób znalezionych w ramach procedury dublińskiej. Wniosek Komisji miał na celu dopilnowanie, by zatrzymanie osób w toku procedury dublińskiej nie odbywało się w sposób arbitralny. W tym celu wprowadzono następujące główne warunki i gwarancje: zakaz zatrzymania osoby wyłącznie dlatego, że wnioskuje ona o udzielenie ochrony międzynarodowej; możliwość zatrzymania osoby podlegającej decyzji o przekazaniu również wtedy, gdy istnieje poważne ryzyko ucieczki (określone w dokumencie); zatrzymanie nie może trwać dłużej niż jest to zasadne i konieczne do wypełnienia procedur administracyjnych związanych z przekazaniem; gwarancje i warunki zatrzymania przewidziane w dyrektywie ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl zostały powtórzone w rozporządzeniu Dublin II.

Podczas negocjacji przyjęto podejście, zgodnie z którym, z uwagi na spójność prawną, lepiej jest zebrać wszystkie niezbędne przepisy dotyczące gwarancji mających zastosowanie do osób zatrzymanych oraz warunków zatrzymania w jednym tylko instrumencie w zakresie azylu, czyli dyrektywie ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl. W samym rozporządzeniu Dublin II należy zdefiniować tylko szczególną podstawę oraz warunki procedury dublińskiej.

Punkt ten znajduje odzwierciedlenie we wspólnym stanowisku, które przewiduje:

- odniesienie do dyrektywy ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, której gwarancje i warunki zatrzymania mają zastosowanie do osób zatrzymanych w toku procedury dublińskiej, oraz doprecyzowanie, że osoba objęta procedurą dublińską może zostać zatrzymana wyłącznie z powodu określonego w tej procedurze;
- wprowadzenie zasady, zgodnie z którą nie można zatrzymać osoby wyłącznie z tego powodu, że jest ona objęta procedurą dublińską (tym samym rozszerzenie zakresu ochrony na byłych wnioskodawców o udzielenie ochrony międzynarodowej, którzy poprzednio objęci byli dyrektywą w sprawie powrotu nielegalnych imigrantów i którzy obecnie mogą korzystać z większej ochrony);
- wprowadzenie jednoznacznych terminów dla każdego etapu procedury dublińskiej w celu zagwarantowania, że nie będzie można zatrzymać osoby na okres przekraczający łącznie trzy miesiące (w przeciwnym razie cała procedura dublińska może potrwać do 11 miesięcy) albo że taka osoba zostanie wypuszczona na wolność. Czas zatrzymania uwzględnia różne okresy w ramach skutku zawieszającego, które obecnie mogą być krótsze niż czas odwołania, gwarantując tym samym, że osoba nie

zostanie zatrzymana w sposób naruszający jej prawa na okres dłuższy niż czas trwania skutku zawieszającego.

Wspólne stanowisko jest zbieżne z celami wyznaczonymi we wniosku Komisji, a nawet wykracza poza nie, przewidując, że czas zatrzymania nie może przekraczać trzech miesięcy.

Osoby wymagające szczególnego traktowania – osoby małoletnie oraz osoby zależne

Wniosek Komisji wprowadził szereg zmian do obecnego rozporządzenia Dublin II w celu podniesienia poziomu ochrony osób małoletnich, szczególnie osób małoletnich bez opieki. Wniosek Komisji rozszerza zakres definicji członków rodziny pod trzema względami: 1. Usunięto warunek stanowiący, że osoba małoletnia musi być zależna, aby móc uznać ją za członka rodziny wnioskodawcy. 2. W przypadku osób małoletnich pozostających w związku małżeńskim przewidziano możliwość bycia „członkami rodziny”, jeśli w ich najlepszym interesie leży mieszkanie z wnioskodawcą oraz 3. Uwzględniono małoletnie i niepozostające w związku małżeńskim rodzeństwo wnioskodawcy, w przypadku gdy wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim.

Jeśli chodzi o osoby zależne, poprzednie przepisy zawarte w klauzulach humanitarnych zostały wprowadzone do hierarchii kryteriów, na początku tych kryteriów, wraz z przepisami dotyczącymi rodziny.

Wspólne stanowisko zawiera nowy motyw precyzujący, że prawa i gwarancje mające zastosowanie do wnioskodawców w ramach dyrektywy w sprawie procedur azylowych odnoszą się również do osób objętych procedurą dublińską, z zastrzeżeniem ograniczeń zakresu obowiązujących wobec Zjednoczonego Królestwa i Irlandii. Ogranicza ono zakres rodziny do rodziny elementarnej zgodnie z przepisami zawartymi w dyrektywie w sprawie kwalifikowania, ale wprowadza odniesienia do członków rodziny rozszerzonej w stosownych artykułach. Ponadto we wspólnym stanowisku wyraża się zgodę na rozszerzenie zakresu definicji osób małoletnich bez opieki o osoby małoletnie pozostające w związku małżeńskim. Wprowadza ono też definicję pojęcia „krewnego”, oznaczającego wujka, ciocię lub dziadków osoby małoletniej. Przewiduje ono zobowiązanie państw członkowskich do aktywnego poszukiwania rodziny osoby małoletniej bez opieki. Dopuszcza połączenie osoby małoletniej bez opieki pozostającej w związku małżeńskim z rodziną i rodzeństwem, gdy takiej osobie nie towarzyszy współmałżonek.

Jeśli chodzi o kryterium dotyczące osób zależnych, zostaje ono przeniesione poza hierarchię kryteriów i ujęte jako „zalecenie”

Odnosnie do sytuacji osoby małoletniej bez opieki, która nie ma rodziny ani krewnych na terytorium UE, wspólne stanowisko przewiduje, że odpowiedzialnym państwem członkowskim jest państwo, w którym osoba małoletnia złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Do projektu rozporządzenia dołączone jest oświadczenie, że Komisja przedstawi nowy wniosek w tej sprawie, jak tylko Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyda orzeczenie we wstępnej sprawie C-648/11; wniosek będzie odzwierciedlał wynik tego orzeczenia:

„Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji, by zastanowiła się – bez uszczerbku dla jej prawa inicjatywy – nad zmianą art. 8 ust. 4 wersji przekształconej rozporządzenia dublińskiego po wydaniu przez Trybunał Sprawiedliwości orzeczenia w sprawie C-648/11 MA i in. przeciwko *Secretary of State for the Home Department*, ale nie później niż w terminie określonym w art. 41 rozporządzenia dublińskiego. Zarówno Parlament Europejski, jak i Rada skorzystają wtedy ze swoich uprawnień ustawodawczych, uwzględniając najlepszy interes dziecka. Komisja, w duchu kompromisu i w celu zapewnienia natychmiastowego przyjęcia wniosku, zgadza się rozważyć ten pomysł, który – jak rozumie – ograniczy się do tych określonych okoliczności i nie stworzy precedensu.”

Komisja uważa, że wspólne stanowisko zapewnia poziom ochrony przewidziany we wniosku Komisji, a nawet wprowadza mile widziane normy w niektórych aspektach (np. zapewnia bezwarunkowe połączenie rodzeństwa niezależnie od ich wieku i statusu prawnego, bez żadnych dodatkowych warunków). Fakt, iż pojęcie krewnych osoby małoletniej bez opieki jest obecnie zdefiniowane, ułatwia monitorowanie jego stosowania w praktyce.

Jeśli chodzi o osoby zależne, można zaakceptować wspólne stanowisko, bowiem kryterium to, choć obecnie usunięte z hierarchii kryteriów, pojawia się w obowiązkowym przepisie, z zastrzeżeniem odstępstwa wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach. Z obecnego brzmienia wynika, że z wyjątkiem bardziej korzystnych przepisów należy zadbać o to, by osoby zależne pozostały lub połączyły się z rodziną.

Prawo do informacji i indywidualnej rozmowy

Wniosek Komisji rozszerzył i zmienił obecne przepisy dotyczące informacji, precyzując informacje, które będą udzielane na piśmie w języku, który wnioskodawca rozumie lub można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały, oraz przewidując możliwość indywidualnej rozmowy w celu poinformowania wnioskodawcy o tej procedurze i zebrania informacji koniecznych do ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

Wspólne stanowisko stanowi, że indywidualna rozmowa jest obowiązkowa z zastrzeżeniem ograniczonej liczby wyjątków, oraz wprowadza obowiązek informowania wnioskodawcy nie tylko o kryteriach, lecz także o hierarchii, w tym o fakcie, że wniosek może być ostatecznie rozpatrywany przez państwo członkowskie, które nie jest odpowiedzialne w świetle hierarchii kryteriów (klauzula suwerenności), a także o fakcie, że taka osoba może zwrócić się o wstrzymanie procesu przekazania.

Zdaniem Komisji wspólne stanowisko zapewnia wnioskodawcy dobry poziom informacji przekazywanych zarówno na piśmie, jak i w drodze obowiązkowej rozmowy i tym samym zasadniczo spełnia cele Komisji.

III. Akty delegowane i wykonawcze

Wniosek Komisji został przedłożony przed traktatem lizbońskim i z tego powodu nie przewidywał uprawnień dla Komisji w dziedzinie przyjmowania aktów delegowanych lub wykonawczych. Niemniej jednak wniosek przewidywał odniesienia do procedury ustanowionej na mocy art. 5 decyzji 1999/468/WE (procedura regulacyjna) w zakresie

przyjęcia wspólnej ulotki, przepisów w sprawie osób małoletnich i osób zależnych, standardowego formularza do wysyłania zapytań o przejęcie lub wtórne przejęcie, wykazu dowodów, przepustki, ustanowienia sieci komunikacji elektronicznej, a także na mocy art. 5 lit. a) tej samej decyzji (procedura regulacyjna połączona z kontrolą) w zakresie przepisów uzupełniających w sprawie łączenia osób małoletnich i zależnych z rodziną i krewnymi, w sprawie dokonywania przekazania oraz pokrywania kosztów przekazania.

W porównaniu z wnioskiem Komisji wspólne stanowisko zachowuje możliwość przyjmowania aktów wykonawczych w odniesieniu do wszystkich kwestii, względem których Komisja zaproponowała procedury wykonawcze, do których dodała uprawnienie w zakresie przyjmowania wspólnego świadectwa zdrowia oraz standardowego formularza służącego do wymiany informacji na temat członków rodziny i krewnych osób małoletnich.

Ponadto wspólne stanowisko przewiduje uprawnienie Komisji w zakresie przyjmowania aktów delegowanych zawierających przepisy uzupełniające w sprawie łączenia osób małoletnich i osób zależnych z rodziną i krewnymi; w motywie podkreśla się, że Komisja powinna prowadzić konsultacje z ekspertami, w tym także ze wszystkimi właściwymi organami krajowymi. Nie zachowano możliwości przyjmowania przepisów uzupełniających w sprawie kosztów przekazania, bowiem Rada uważa, że przepisy aktu podstawowego są w tym zakresie wystarczające. Odnośnie do przekazania wspólne stanowisko przewiduje wyłącznie możliwość przyjmowania jednolitych przepisów dotyczących wykonania, a nie przepisów uzupełniających. Okres przyznany Parlamentowi i Radzie na ewentualne zgłoszenie sprzeciwu wobec aktu delegowanego przyjętego przez Komisję został ustalony na cztery miesiące, z możliwością przedłużenia o kolejne dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego i Rady.

Jeśli chodzi o uprawnienie w zakresie przyjmowania aktów wykonawczych, wspólne stanowisko przewiduje ograniczenie uprawnień Komisji, stanowiąc, że nie może ona przyjąć aktu, w przypadku gdy komitet wspierający nie zaopiniował projektu wniosku. Komisja wydała w tej sprawie oświadczenie, które zostanie załączone do finalnej wersji dokumentu:

„Komisja podkreśla, że systematyczne powoływanie się na art. 5 ust. 4 akapit drugi lit. b) rozporządzenia 182/2011 (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13) jest sprzeczne z literą i duchem tego aktu prawnego. Odwołanie do tego przepisu musi być związane z konkretną potrzebą odstąpienia od ogólnej zasady polegającego na tym, że Komisja może przyjąć projekt aktu wykonawczego, w przypadku gdy nie została wydana opinia. Jako że jest to wyjątek od zasady ogólnej ustanowionej w art. 5 ust. 4, nie można postrzegać korzystania z akapitu drugiego lit. b) jedynie jako „swobody decyzyjnej” prawodawcy, lecz przepis ten należy interpretować w sposób zawężający, a w związku z tym korzystanie z niego musi być uzasadnione.”

W oświadczeniu Komisja wyjaśnia, że przy proponowaniu aktów wykonawczych w tym zakresie utrzyma normy dotyczące przekazywania, określone w rozporządzeniu 1560/2003:

„Jeśli chodzi o stosowanie przedmiotowego rozporządzenia, Komisja powtarza, że proponując zgodne z przedmiotowym rozporządzeniem jednolite warunki wykonywania przepisów dotyczących przekazywania, dopilnuje, by zachowane zostały normy obowiązujące w zakresie przekazywania, określone w art. 7–10

rozporządzenia Komisji 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003.”

4. Podsumowanie

Wspólne stanowisko spełnia nadrzędny cel określony we wniosku Komisji. W szczególności stanowi wartość dodaną do obecnych norm w zakresie traktowania wnioskodawców znalezionych na mocy procedury dublińskiej. Gwarantuje ono takim osobom prawo do informacji i dostępu do skutecznego środka zaskarżenia decyzji o przekazaniu oraz wprowadza przejrzyste przepisy dotyczące zatrzymania i korzystania z bezpłatnej pomocy prawnej – kwestii, którymi obecny instrument się nie zajmuje. Zapewnia bardziej przewidywalne otoczenie sprzyjające stosunkom między państwami członkowskimi oraz bardziej korzystne warunki łączenia się osób wymagających szczególnego traktowania, zwłaszcza osób małoletnich bez opieki, z ich rodziną lub krewnymi. W związku z tym stanowisko Rady jest w dużej mierze zgodne z wnioskiem Komisji, a zatem możliwe jest jego poparcie.